

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΤΡΙΠΤΥΧΑ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

ὕν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου... » Τελειώνει
κι' ὁ ἔσπερινός, προβάλλει ὁ Ἀποσπερίτης
καὶ πάει κάθε καλόγρια στὸ κελλί της...
Μπρὸς στὸ Χριστὸ χλωμὴ λαμπάδα λιώνει.

Στὸ πλαῖ, γονατισμένη ἢ Εὐφροσύνη,
ψηλόλιγνη, πανώρια, ρασσοφόρα,
βασιλίτσα ὡς ἐχθές, καλόγρια, τώρα,
θερμὰ μαργαριτάρια δάκρυα χύνει.

« Σ' ἀρνήθηκα, Νυμφίε· σοῦ εἶχα ταμένα
τὰ κάλλη μου, τὴν παρθενιά, τὴ νιότη,
τὴν ἀρχοντιά καὶ τὴ ζωὴ μου, κι' ὅτι
κρατοῦσε ἢ μοῖρα τῆς ζωῆς γιὰ μένα.

» Σὲ χωματένια γλάστρα λευκὸς κρίνος
ἢ πίστη στὸ κελλί μου ἐμοσχοβόλα·
γαλήνιος ὕπνος ἢ ζωὴ μου, κι' ὅλα
τὰ ὄνειράτά μου εἰρήνη. Κ' ἦρθ' ἐκεῖνος...

» ἤρθε καὶ μοῦπε: Σ' ἀγαπῶ! σοῦ φέρνω
 χρυσὴ κορῶνα· ὦ! ἔλα νὰ καθίσσης
 στὸ θρόνο, καὶ δικό σου ὄ,τι ποθήσης...
 Κ' ἐγὼ τυφλὴ στὴν ἀγκαλιά του γέρνω.

» Μὰ ὁ χάρος σ' ἄλλον ἔδωκε τὸ θρόνο
 κι' ὁ χρόνος τὴν κορῶνα ἔδειξε πλάνη...
 ὦ! τὸ δικό Σου ἀκάνθινο στεφάνι
 ποῦ δὲν ψηφᾷ τὸ χάρο καὶ τὸ χρόνο!

» Κ' ἤρθα. Μὲ συγχωρεῖς, ἀγαπημένε; »

Κι' ἀνωθωρεῖ δειλά. Ἡ εἰκόνα τρίζει
 καὶ κάποιος στὴν ψυχὴ της ψιθυρίζει:
 — Ὅλους ἐγὼ τοὺς συγχωρῶ ὅταν κλαίνε.

1922

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

